

[Ole Bjørn Kraft.]

ikke været indkaldt til møde i lange, lange tider. Jeg beder statsministeren om at fortsætte det arbejde, som han, synes jeg, på en udmærket måde i sin tid tog op. Jeg opfordrer til genoptagelse af disse møder, selvom rigsdagen snart hjemsendes.

Jeg vil gerne samle min henstilling til regeringen i følgende 4 punkter. Mit parti henstiller til regeringen for det første at søge dansk kontakt og repræsentation ved det studieudvalg, der skal forberede den nye okkupationsstatut. For det andet at regeringen søger at placere det sydslesvigske flygtningeproblem i forgrunden ved det bebudede ekspertudvalgs overvejelser. Vort mål må være at sikre, at den første kvota af flygtninge, der skal emigrere, tages fra Sydslesvig, og at der finder en udjævning sted i flygtningetrykket i Sydslesvig. For det tredje at man gør det klart for besættelsesmagterne, at flygtningespørgsmålet omfattes af de sikkerhedsproblemer og de fundamentale demokratiske spørgsmål, som den nye Tysklandserklæring udtrykkeligt fremhæver at højkommissærerne skal fortsætte med at vie deres hovedinteresse. For det fjerde at regeringen meget hurtigt træffer beslutning om det kommende års økonomiske støtte til det kulturelle arbejde i Sydslesvig.

Om få dage tager rigsdagen sommerferie. Jeg tror ikke, at hverken regering eller rigsdag med særlig tilfredshed kan se tilbage på denne samling. Der er ikke blot politiske årsager hertil. Denne samling har påny afgivet beviser på, at vor arbejdsform er utilfredsstillende, teknisk utilstrækkelig. Der er vist enighed herom. Man fulgte et forslag fra min side, og indstilling foreligger fra de to tings sekretærer i en meget værdifuld beretning, der stiller nye forslag om rigsdagens arbejdsform. Denne betænkning forelå allerede ved samlingens begyndelse, men samlingen er gået til ende, uden at noget egentligt arbejde er blevet udført. Jeg opfordrer den højtærede formand til energisk at tage sin forgængers arbejde op, således at vi ikke behøver at vente til næste samling for at tage fat på arbejdet.

Jeg sagde i min indledning, at regeringen kun havde været i stand til at administrere arbejdet. Forløbet af samlingen har vist, at regeringens politik ikke har været i stand

til at tilvejebringe den fornødne kontakt i tinget, således at mere positive arbejdsresultater, ikke mindst på det økonomiske område, kunne nås. Det skyldes den simple kendsgerning, at regeringen forfølger mål, som et flertal i tinget ikke vil tilslutte sig. Vi befinder os i et dødvande. Og vi gør det på et meget farligt tidspunkt, da landet just har brug for en handlekraftig regering og rigsdag. Der er ikke mange tegn, der tyder på, at vi vil komme ud af den ufrugtbare situation, før en afklaring politisk har fundet sted. Når vi har søgt at fremkalde denne afklaring, har det ikke været for valgets skyld, men for at få åbnet en mulighed for den beslutsomme handling, de positive beslutninger, som landet trænger til, og som erfaringerne har givet os medhold i at den nuværende politiske forhold ikke har kunnet tilvejebringe.

Regeringen erklærer, at den ikke ønsker at følge den politik, vi har anbefalet. Nuvel, men har regeringen da selv nogen politik at anbefale i stedet for, der virkelig kan løse problemet? Efter statsministerens Aarhus-tale agter regeringen fortsat at se tiden an til efteråret, og det samtidig med at Danmarks økonomiske position i forhold til udlandet med faretruende hast forringes.

Regeringen er i denne samling gået vejen fra lys optimisme til en stadig mørkere pessimisme i bedømmelsen af situationen. Den højtærede økonomiminister gav det første udtryk for, hvad konsekvenserne ville blive af regeringens politik. Ministeren var tavs under hele den økonomiske debat og fandt ikke tilslutning fra sine regeringskollegers side dengang. Men statsministerens sidste tale bekræfter, at det, regeringen tænker sig, er en tilbagevenden til rationeringssystemet. Tillige omtaler ministeren i forsigtige vendinger muligheden for også at anvende finanspolitiske midler. Men noget program vil regeringen ikke forelægge rigsdagen, skønt alle nationaløkonomiske sagkyndige — heriblandt nationalbankdirektør Koed — er klar over, at det haster. Regeringen har afvist vort initiativ, og det er dens ret, men den vil ikke selv tage noget initiativ nu, da uvejrsskyerne trækker sammen om vort land.

Og endnu eet: det er regeringen, der har ansvaret, og den bør vide, at rigsdagen vil være rede til en drøftelse den dag, regerin-